

ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ, ІСТОРИЧНІ, КОНСТИТУЦІЙНІ ТА МІЖНАРОДНІ АСПЕКТИ РОЗБУДОВИ ДЕРЖАВИ І ПРАВА

Гусаров С. М.

доктор юридичних наук,
заслужений юрист України,
член-кореспондент НАПрН України
(Харківський національний
університет внутрішніх справ)

УДК 342.5

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ПРАВОТВОРЧОСТІ В УКРАЇНІ

У статті проведено дослідження змісту, принципів та ознак правотворчості. Показані відмінності між поняттями «правотворчість», «законотворчість» та «правоутворення». На підставі проведеного аналізу автором надано визначення «правотворчості» та розкрито її сутність. Обґрунтовано необхідність підвищення рівня професіоналізму у здійсненні правотворчої діяльності в Україні.

Ключові слова: *правотворчість, законотворчість, правоутворення, законодавство, професіоналізм.*

Постановка проблеми. Українська держава і правова наука наразі переживають перехідний період свого розвитку. Відбувається перебудова всіх політичних і правових механізмів, накопичуються якісно нові ідеї українських вчених. Розвиток правотворчості є важливою запорукою підвищення ролі законодавства, зміцнення режиму законності.

У сучасній юридичній науці сформувалась думка, згідно з якою правотворчість – це процес пізнання і оцінювання правових потреб суспільства і держави, формування і прийняття нормативних актів уповноваженими суб'єктами в межах відповідних процедур. Основним імпульсом до створення закону або іншого нормативно-правового акта виступає суспільно значуща проблема, невирішене питання, яке має значення для великої кількості людей і для держави в цілому.

Завдання законодавця полягає в тому, щоб своєчасно, точно й адекватними правовими засобами відреагувати на це, обираючи такий варіант регулювання, який би найбільшою мірою відповідав інтересам суспільства та

держави, сприяв би прогресу суспільства, враховував би всю сукупність факторів суспільного розвитку – економічних, політичних, соціальних, національних, ідеологічних та зовнішньополітичних. Адже за результатами правотворчої роботи оцінюється держава в цілому, ступінь її демократичності та цивілізованості.

На сьогоднішній день в Україні правотворчість як процес творення норм права є досить важливим і складним явищем, яке потребує певного переосмислення та вироблення ефективних, науково обґрунтованих шляхів свого вдосконалення.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Проблемні аспекти правоутворення та правотворчості належали до сфери наукових інтересів таких вчених, як С.С. Алексєєв, С.О. Комаров, В.В. Копейчиков, А.М. Миронов, В.С. Нерсєсянц, С.В. Плавич, П.М. Рабінович, М.О. Теплюк, О.І. Ющик, Р.Ю. Яценко та ін. [1-10]. Завдяки цим вченим-правознавцям на сучасному етапі розвитку системи знань про право виникла значна кількість концептуальних поглядів стосовно правоутворення і правотворчості, які, у свою чергу, стали методологічним підґрунтям для нашого дослідження.

Мета статті полягає в проведенні наукового аналізу поглядів вчених на процеси правотворчості, а також у визначенні сутності її здійснення в Україні на сучасному етапі розвитку держави.

Виклад основного матеріалу. Традиційно правотворчість розглядається як організаційно оформлена процедурна діяльність державних органів зі створення правових норм чи з визнання правовими вже сформованих, діючих у суспільстві правил поведінки.

Враховуючи державний характер правотворчої діяльності, варто розрізнити поняття «правотворчості» і більш широке та багатоаспектне поняття «правоутворення» (формування права).

Процес правоутворення, як відомо, являє собою цілісний механізм, який об'єднує в собі всі форми і засоби виникнення, розвитку та зміни права. Правильне розуміння та інтерпретація на теоретичному рівні проблеми правоутворення сприяє формуванню загальних засад правотворчості, на основі яких створюються відповідні правові норми, що приводить до кінцевого результату правотворчої діяльності.

Говорячи про правотворчість та правоутворення, слід зазначити, що розуміння їхньої сутності висвітлюється у різних літературних джерелах по-різному, залежно від того, які наукові погляди розділяє автор. Отже, розглянемо підходи до їх розуміння детальніше.

Досліджуючи проблематику сутності правоутворення, В.В. Лазарєв зазначає, що воно залежить від характеру правоутворювального процесу, який має об'єктивний та суб'єктивний зміст. Об'єктивний зміст правоутворення не залежить від суб'єктів та формується рівнем розвитку суспільства, є домінуючим у державах, де пануючим джерелом права є нормативно-правовий акт. Натомість суб'єктивний зміст правоутворення – це те, що залежить від суб'єк-

тів та формується шляхом прийняття актів, які в подальшому мають загальне поширення. Вчений зазначає, що саме співвідношення об'єктивного і суб'єктивного змісту правоутворення є вирішальним у процесі формування права [11, с. 171-175]. У свою чергу, О.В. Васильєв акцентує увагу на специфіці взаємодії суб'єктивних і об'єктивних факторів при формуванні права, що визначають весь процес правоутворення та характеризують його зміст [12, с. 4].

В.С. Нерсисянц у своїх роботах звертає увагу на проблематику формування права та пов'язує її із особливою процедурою його формалізації. Вчений наголошує на тому, що правоутворення являє собою процедуру фактичного (об'єктивного та реального) складання та визнання тих або інших суспільних відносин та взаємозв'язків людей і їх об'єднань в якості «нормальних» та «правильних» (з точки зору пануючих в цьому суспільстві матеріальних життєвих відносин та відповідних їм ідей, цінностей тощо). В той же час, на його думку, це є і особливим процесом соціально-історичного формування загальних критеріїв, правил, масштабів, моделей, зразків та стандартів цієї «нормальності» та «правильності», що в результаті призводить до їх кристалізації, відображенні у відповідних нормах поведінки, діях та взаємовідносинах людей. У зв'язку з цим вчений справедливо наголошує на тому, що саме процедурні засади формування права забезпечують його утворення, а також «правильність» і «нормальність» правового регулювання. На нашу думку, саме процедура правоутворення є основою відображення у змісті правових норм тих потреб суспільства, що мають забезпечувати його розвиток і соціальну справедливість [5, с. 310-311].

Сучасне розуміння сутності правоутворення, на переконання В.В. Копейчикова, базується, по-перше, на концепції спільності і відмінності права і закону, згідно з якою право може існувати і поза своєю інституційною формою (законодавством) у вигляді рівного і справедливого масштабу свободи, що знаходить своє відображення у правових принципах, суб'єктивних правах, конкретних правовідносинах та ін. По-друге, на теоріях правової держави і громадянського суспільства, домінуюче значення в яких має саме громадянське суспільство, тобто спільність рівних, вільних і незалежних осіб, які щодо держави виступають громадянами. Громадянське суспільство безпосередньо утворює право у формі типових конкретних правовідносин, що зумовлені соціальними чинниками, емпіричною правосвідомістю населення. Роль держави полягає у дослідженні, узагальненні і систематизації різних видів правової поведінки, правової взаємодії членів громадянського суспільства [3, с. 160].

Таке бачення правоутворення, на нашу думку, повинно існувати не лише на теоретичному рівні, а стати реальною проекцією науково обґрунтованих положень у практичну діяльність. Останнім часом такі прагнення простежуються і в нашій державі, однак на сучасному етапі вони потребують дещо більшої результативності, особливо на рівні відомчої правотворчості.

Поняття правоутворення і правотворчості багато в чому тотожні, але правотворчість є частиною правоутворення, тобто більш вузьким поняттям.

Якщо правотворчість – це перш за все форма владно-вольової діяльності держави, то правоутворення є формою виникнення і дії права, яке може відбуватися і поза межами правотворчості. Крім цього, правоутворення розкриває притаманні правотворчості закономірності, тенденції розвитку державно-правових процесів.

У науковій літературі визначення кожного поняття, у тому числі правотворчості, має свої особливості. Так, С.О. Комаров визначає правотворчість як вид державної діяльності, у результаті якої воля політичних сил, що перебувають при владі (народу, класу, соціальної групи), зводиться в закон, виражається у вигляді норми права [2, с. 237]. Правотворчість, на думку М.Н. Марченко, можна охарактеризувати як процес пізнання і оцінки правових потреб суспільства і держави, формування та прийняття правових актів уповноваженими суб'єктами в рамках відповідних процедур [13, с. 160].

Своє визначення правотворчої діяльності дає також С.С. Алексєєв, розуміючи під нею об'єктивно зумовлену, завершальну в процесі формування права державну діяльність, у результаті якої воля панівного класу зводиться у закон, в юридичні норми [1, с. 244]. Зазначимо, що акцент зроблено не на створенні державою правил поведінки, а на їх закріпленні у законодавстві, тобто «зведенні волі панівного класу в закон».

Дещо по-іншому трактує поняття правотворчості П.М. Рабінович. Правотворчість, на його думку, являє собою діяльність компетентних державних органів, уповноважених державою громадських об'єднань, трудових колективів або (у передбачених законом випадках) всього народу чи його територіальних громад щодо встановлення, зміни чи скасування юридичних норм [7, с. 85].

У свою чергу, В.С. Нерсєсянц називає правотворчість «правовстановленням» і визначає його як форму (напрямок) державної діяльності, що пов'язана з офіційним вираженням і закріпленням норм права, які складають нормативно-правовий зміст всіх чинних джерел позитивного права [5, с. 310]. Заміну терміна «правотворчість» на «правовстановлення» вчений вважає доцільною, оскільки застосування слова «правотворчість» створює враження, нібито держава не закріплює або оформлює право у законі, а власне створює його. На наш погляд, до застосування запропонованого терміна слід ставитися вкрай виважено, оскільки це може призвести до певної плутанини та ввести в термінологічну оману юридичну науку і практику.

Говорячи про «правовстановлення», В.С. Нерсєсянц звертає увагу на ряд принципів, на яких воно повинно базуватися. Характерною особливістю концептуальної думки вченого є виокремлення принципу «правового прогресу», котрий «вимагає, щоб правовстановлювальна діяльність держави була максимально спрямована на подальший розвиток і вдосконалення чинного позитивного права у руслі загальних цивілізаційних досягнень у галузі прав і свобод людини та громадянина» [5, с. 310-311].

У сучасній теорії права мають місце різні підходи до класифікації принципів правотворчості [5, с. 309-310]. Ми поділяємо точку зору

О.Ф. Скакун, яка вказує на доцільність виділення двох основних груп принципів, що зумовлюють правотворчу діяльність в Україні, якими є загальні та спеціальні принципи правотворчості [14]. Дійсно, правотворчість є не абсолютно відособленою активністю держави і громадянського суспільства, а лише одним із видів діяльності, який здійснюється органами державної влади і громадянським суспільством. У цьому аспекті логічно зробити висновок, що як один з видів суспільної активності правотворчість керується тими ж загальними принципами, які визначають загальні засади будь-якої діяльності держави і суспільства. Юридично ці принципи закріплюються в Конституції. До них слід віднести принципи гуманізму, демократизму, гласності і законності. Кожен з них знайшов своє відображення як у Конституції України, так і в чинному законодавстві.

Дотримання принципу гуманізму означає, що нормативно-правові акти повинні формулювати, захищати загальнолюдські цінності, природні права людини, створювати умови і механізми їх втілення в життя.

У демократичному суспільстві правотворчість повинна мати справді демократичну основу, яка забезпечується участю громадян у розробці правових актів. Кожний громадянин, висловлюючи свою думку, має право взяти участь у цьому процесі одноособово або у складі певного колективу. Громадяни можуть входити до спеціально створених із цією метою різних робочих груп, брати участь у проведенні перевірок, зборі матеріалів для підготовки проектів нормативних актів. Для складання текстів проектів можуть бути залучені спеціалісти з тієї чи іншої галузі [10].

Реальна участь громадян у розробці правових актів свідчить про демократизм цього процесу і дає можливість: узагальнювати і враховувати волю та інтереси громадян, їх думку, пропозиції щодо зміни та покращання проектів; встановлювати, попереджати й усувати різні помилки, слабкі, невдалі формулювання проектів і приймати всебічно обґрунтовані та ефективні правові акти; своєчасно змінювати чи скасовувати застарілі акти, що гальмують суспільний розвиток; виявляти нагальні суспільні потреби, що потребують якнайшвидшого правового регулювання, та виробляти нові, більш досконалі рішення.

Важливе значення для демократизації та розширення способів участі громадян у процесі правотворчості має вдосконалення методики вивчення громадської думки; більш уважне ставлення до пропозицій і зауважень громадян, своєчасний їх розгляд, узагальнення та облік при розробці правових актів; подальше зростання освіченості, загальної та правової культури населення, що сприятиме компетентній участі його у правотворчості; розширення юридичних гарантій і правових можливостей безпосередньої участі громадян у розробці правових актів та ін.

Принцип гласності у правотворчості виражається в його інформаційній відкритості для суспільства, висвітленні правотворчої діяльності засобами масової інформації. Однак існує ряд випадків, коли відповідно до вимог законодавства в інтересах суспільства й держави, національної безпеки проводяться закриті засідання Верховної Ради України, а також приймаються пос-

танови уряду із грифом «таємно».

В основу принципу законності покладено правило, згідно з яким вся правотворча робота по підготовці, прийняттю, впровадженню в життя і скасуванню нормативно-правових актів повинна здійснюватися в рамках закону. Витоки цього принципу закріплені у статті 8 Конституції України, а саме: «В Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй» [15].

Поряд із загальними принципами процес правотворчості спирається на ряд спеціальних принципів, які визначають її форму та зміст. Серед них слід назвати такі принципи: оперативність, динамізм, системність, плановість та застосування прийомів та засобів юридичної техніки, науковість, практична спрямованість правотворчої діяльності, професіоналізм.

Принцип оперативності означає тісний зв'язок між правотворчою практикою і об'єктивними процесами розвитку суспільних відносин. Адже сама ідея регулятивної функції права передбачає, що право завжди повинно бути здатне дати швидко і адекватну відповідь на ті суспільні потреби щодо юридичного нормування тих чи інших відносин, які виникають в суспільстві й передбачають юридичне втручання.

Принцип динамізму орієнтує правотворчість на створення стабільної системи нормативно-правових актів, яка б при цьому була здатна до подальшого розвитку відповідно до загальних тенденцій і потреб розвитку суспільства і держави.

Принцип системності правотворчої діяльності означає, що будь-які правотворчі дії повинні узгоджуватись із загальною системою права, що вже створена і діє в суспільстві.

Принцип плановості відіграє важливу роль, оскільки правотворча діяльність завжди пов'язана з плануванням, розробкою, проведенням експертизи, прийняттям (виданням) нормативно-правового акта, внесенням до нього змін, припиненням його дії. Тому в процесі підготовки нормативно-правових актів застосовують перспективне і поточне планування.

Принцип застосування прийомів та засобів юридичної техніки відіграє свою виняткову роль з огляду на те, що дає змогу гарантувати якість як процесу підготовки нормативно-правових актів, так і самих цих актів. Зокрема, якщо йдеться про проект нормативно-правового акта, то він повинен: відповідати за обсягом регламентації визначеному в ньому предмету правового регулювання; не повторювати норм права, які містяться в інших нормативно-правових актах; включати положення, що належать до одного і того ж предмета правового регулювання; бути внутрішньо узгодженим, мати логічно побудовану структуру.

Принцип науковості полягає в тому, що підготовка і прийняття проекту нормативно-правового акта здійснюється за участю представників різних наук. Без сумніву, діяльність вчених-юристів має важливе значення для успіху законотворчої роботи. Однак вчені відіграють важливу роль на всіх етапах

підготовки нормативних актів – від розробки концепції нормативного акта, з'ясування потреби в правовому регулюванні тих чи інших суспільних зв'язків (наприклад, через соціологічне дослідження, спостереження та аналіз) до визначення способу і типу правового регулювання і вибору моменту прийняття нормативного акта. Змістом даного принципу є забезпечення у процесі підготовки нормативних актів вивчення економічних, політичних та інших факторів розвитку суспільства, його об'єктивних потреб; залучення до розроблення правових актів наукових співробітників, фахівців у відповідній галузі права чи господарства; використання вітчизняного та зарубіжного досвіду, результатів наукових досліджень тощо.

Зазначимо, що за допомогою науки можливо обрати найбільш ефективні правові форми для врегулювання певних суспільних відносин, здійснити порівняльний аналіз законопроектів, які подаються уповноваженими суб'єктами. Залучення науковців до правотворчої діяльності, на нашу думку, забезпечує об'єктивну оцінку положень проектів нормативно-правових актів.

Принцип практичної спрямованості правотворчої діяльності відображає завдання постійно відстежувати суспільні процеси, орієнтуватися на практику застосування вже чинних правових актів, вчасно усувати існуючі прогалини у проектах законів та інших нормативно-правових актів.

Принцип професіоналізму безпосередньо пов'язаний з якістю правотворчості і полягає в тому, що до цього виду діяльності повинні залучатися лише компетентні фахівці – юристи, соціологи, політологи тощо. Останнім часом стає більш зрозумілим, що недостатнє врахування цієї потреби в правотворчому процесі має негативні наслідки, позначається на якості підготовлених і прийнятих нормативно-правових актів. У першу чергу це стосується вищих державних органів, зокрема депутатів Верховної Ради України. Враховуючи, що вони працюють на професійній основі, важливо було б навчити їх усім тонкощам законодавчого процесу. Слід зазначити велику роль науки в реалізації цього принципу, оскільки саме вона допомагає знайти найбільш допустимі правові форми, репрезентує альтернативні проекти нормативних актів, які враховують інтереси різних верств населення.

Узагальнюючи викладене, зазначимо, що додержання принципів правотворчості допомагає уникати помилок, знижує імовірність створення неефективних правових норм, сприяє підвищенню правової культури населення і юридичних осіб. Таким чином, принципи правотворчості можна визначити як керівні, основоположні ідеї, що зумовлюють єдність та загальну спрямованість правотворчої діяльності.

Для правотворчості як особливої форми діяльності компетентних державних органів, уповноважених громадських організацій або всього народу зі встановлення, зміни чи скасування юридичних норм, створення та розвитку системи права характерні певні ознаки. Так, правотворчість: здійснюється передусім державою, яка в особливих випадках може делегувати ці повноваження громадським організаціям або іншим суб'єктам права, а також може здійснюватися безпосередньо громадянами держави на референдумі; має ор-

ганізаційну спрямованість – кожний правотворчий орган видає нормативні акти згідно зі своєю компетенцією; здебільшого відображується у створенні нових норм права, зміні або скасуванні чинних правових норм; здійснюється у межах, встановлених процесуальними нормами (процедурами).

Синтезуючи ознаки правотворчої діяльності, можна стверджувати, що правотворчість – це діяльність державних та недержавних органів, підприємств, установ чи організацій (або всього народу, територіальних громад), яка спрямована на закріплення (встановлення) у нормативних актах обов'язкових для виконання правил поведінки, які являють собою втілення волі народу, з урахуванням вимог соціального прогресу [16, с. 14].

Слід зазначити, що правотворчість не можна зводити до законотворчості. Законотворчість є виключною монополією представницьких вищих органів держави (в Україні – Верховної Ради) або народу (громадянського суспільства) у передбачених законом випадках [17].

Законотворчість є одним із різновидів правотворчої діяльності, який слід розглядати як діяльність уповноважених органів з прийняття, зміни, призупинення дії і скасування законів та підзаконних нормативно-правових актів. Отже, законотворчість є складовим елементом правотворчості.

Висновки. Підсумовуючи, підкреслимо, що правотворчість є результатом об'єктивного розвитку суспільних відносин, безпосередньо спрямованим на їх врегулювання. Мета, зміст та результати правотворчої діяльності зумовлюються різного роду факторами, які існують в суспільстві, в його різних сферах, серед яких: рівень розвитку державно-правових інститутів, правова культура населення, форма державного устрою, правління та режиму, характер ментальності суспільства тощо. Слід зазначити, що ефективність правотворчої діяльності залежить від урахування цих факторів, а також принципів правотворчої діяльності, додержання яких допомагає уникати помилок та створення неефективних правових норм та, крім цього, сприяє підвищенню правової культури фізичних та юридичних осіб тощо.

Крім цього, необхідність переходу на якісно новий рівень правотворчої діяльності вимагає приведення системи права та законодавства у найбільш сприятливий стан шляхом активізації та вдосконалення законотворчої діяльності. Важливу роль у цьому може зіграти підвищення рівня професіоналізму здійснення правотворчої діяльності шляхом залучення компетентних фахівців з різних галузей знань.

Оскільки закони втілюються в суспільне життя людьми, то не можна допускати прийняття поспішних, необґрунтованих правових рішень, бо будь-яка помилка законодавця може призвести до порушення інтересів громадян та невинуватених матеріальних витрат. У зв'язку з цим вважаємо доцільним розвинути професійну підготовку майбутніх юристів у цьому напрямі.

Підбиваючи підсумки проведеного дослідження, слід зазначити, що сьогодні в юридичній літературі гостро відчувається дефіцит наукових досліджень сутності, змісту та значення правотворчої діяльності та правоутворення зокрема. У зв'язку із цим перспективним напрямом подальших наукових

досліджень у цьому напрямі має стати створення за участю науковців і практиків науково обґрунтованої концепції правоутворення, вироблення концептуальних підходів до процесу законотворчості, а також розробка ґрунтовних теоретичних засад для утворення ефективної правової політики в Україні.

Бібліографічні посилання

1. *Алексеев С. С.* Общая теория права : учебник / С. С. Алексеев. – [2-е изд., перераб. и доп]. – М., 2008.
2. *Комаров С. А.* Общая теория государства и права : учебник / С. А. Комаров. – [3-е изд., перераб. и доп.]. – М., 1997.
3. Загальна теорія держави і права / за ред. В. В. Копейчикова. – К., 1997.
4. *Миронов А. Н.* Юридическая стратегия в правотворческой деятельности / А. Н. Миронов // Российская юстиция. – 2007. – № 6. – С. 43–47.
5. Проблемы общей теории права и государства : учебник для вузов / под общ. ред. В. С. Нерсисянца. – М., 2004.
6. *Плавич С. В.* До визначення поняття правотворчості / С. В. Плавич // Часопис Київського університету права. – 2007. – № 1. – С. 45–51.
7. *Рабінович П. М.* Основи загальної теорії права та держави : посібник для студ. спец. «Правознавство» / П. М. Рабінович. – К., 1994.
8. *Теплюк М. О.* Правотворчість як діяльність, пов'язана з правом [Електронний ресурс] / М. О. Теплюк // Бюлетень Міністерства юстиції України. – 2013. – № 12. – С. 90–97. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/bmju_2013_12_31.pdf.
9. *Ющик О. І.* Теоретичні основи законодавчого процесу / О. І. Ющик. – К., 2004.
10. *Яценко Р. Ю.* Правотворчість в умовах перехідного суспільства: теоретико-правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Яценко Роман Юрійович. – К., 2013.
11. Общая теория права и государства : учебник / под ред. В. В. Лазарева. – 3-е изд., перераб. и доп. – М., 2002.
12. *Васильев А. В.* Правотворчество в советском социалистическом обществе : автореф. дис. ... канд. юрид. наук / А. В. Васильев. – М., 1972.
13. Общая теория государства и права : академический курс : в 2-х т. / отв. ред. М. Н. Марченко. – Том 2 : Теория государства. – М., 1998.
14. *Скакун О. Ф.* Теорія держави і права : підручник [Електронний ресурс] / О. Ф. Скакун ; пер. з рос. – Режим доступу : <http://ukrkniga.org.ua/ukrkniga-text/34/109/>.
15. Конституція України : прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України від 28 червня 1996 р. // ВВР. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
16. *Гусаров С. М.* Законотворчість і законодавчий процес в Україні : [монограф.] / С. М. Гусаров ; за заг. ред. О. М. Бандурки. – Х., 2014.
17. Загальна теорія держави і права / за ред. М. В. Цвіка, В. Д. Ткаченка, О. В. Тертишина. – Х., 2002.

Гусаров С. Н. Понятие и сущность правотворчества в Украине. В статье исследуются содержание, принципы и признаки правотворчества. Показаны отличия между понятиями «правотворчество», «законотворчество» и «правообразование».

Ключевые слова: правотворчество, законотворчество, правообразование, законодательство, профессионализм.

Gusarov S. M. Concept and essence of law-making in Ukraine. The article analyzes essence, principles and features of the law-making. Main differences between the concepts of law-making, law-writing and creation of law are showed. Based on the analysis, the author defines the concept of law-making and clarifies its essence. Necessity to increase the level of professionalism in performing the law-making activities is justified.

Keywords: law-making, law-writing, creation of law, legislation, professionalism.

Надійшла до редакції 30.10.2015